

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 55/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Konečný, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžrk 10/2018 z 19. júna 2019, sp. zn. 1 Sžrk 13/2018 z 27. júna 2019 a sp. zn. 5 Sžrk 8/2018 z 31. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých konaní a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. októbra 2019 (sp. zn. Rvp 1760/2019), 15. októbra 2019 (sp. zn. Rvp 1813/2019) a 7. novembra 2019 (sp. zn. Rvp 1998/2019) doručené ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžrk 10/2018 z 19. júna 2019, sp. zn. 1 Sžrk 13/2018 z 27. júna 2019 a sp. zn. 5 Sžrk 8/2018 z 31. júla 2019 (ďalej spolu aj „napadnuté rozsudky“).

2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 55/2020-14 z 11. februára 2020 boli ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1760/2019, sp. zn. Rvp 1813/2019 a sp. zn. Rvp 1998/2019 spojené na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 1760/2019.

3. Sťažovateľka sa v podaných sťažnostiach venuje opísaniu skutkového stavu a konaniam pred Okresným úradom Nitra (ďalej len „okresný úrad“), následne súdnym konaniam pred Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a odvolacím konaniam pred najvyšším súdom, ktorých výsledkom bolo vydanie napadnutých rozsudkov. V období od 11. júna 2015 do 17. júna 2015 sťažovateľka ako kupujúca uzatvorila s tromi fyzickými osobami – vlastníkmi nehnuteľností tri samostatné kúpne zmluvy, a to 11. júna 2018 kúpnu zmluvu č. 2015/6/A8 a 17. júna 2015 kúpne zmluvy č. 2015/6/C14 a č. 2015/6/C15 (ďalej len „kúpne zmluvy“), predmetom ktorých boli pozemky registra C, orná pôda, v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Okresný úrad, katastrálny odbor, následne povolil vklad vlastníckeho práva z uvedených kúpnych zmlúv. V uvedených prípadoch bol proti

rozhodnutiam okresného úradu, katastrálneho odboru, o povolení vkladu podaný protest zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „protest okresnej prokurátorky“), ktorému okresný úrad vyhovel a napadnuté rozhodnutia zrušil, proti čomu sa sťažovateľka odvolala. V proteste okresnej prokurátorky bolo konštatované, že pokiaľ dôjde k obídenu predkupného práva, spôsobuje to v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov absolútnu neplatnosť zmluvy. Okresný úrad, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, predmetné odvolania sťažovateľky zamietol a potvrdil rozhodnutia okresného úradu, katastrálneho odboru, o vyhovení protestu okresnej prokurátorky a zrušení napadnutých rozhodnutí o povolení vkladu. Proti rozhodnutiam okresného úradu, odboru opravných prostriedkov boli sťažovateľkou podané správne žaloby, ktoré krajský súd zamietol. Následne sťažovateľka podala kasačné sťažnosti, ktoré boli napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu zamietnuté.

4. V ústavných sťažnostiach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 1760/2019 a sp. zn. Rvp 1813/2019 sťažovateľka uvádza: *«Správny orgán (v súlade s protestom prokurátora) spojil ust. § 3 ods. 5 Zákona o niektorých opatreniach v znení zákona č. 154/2015 Z. z. účinného od 7.7.2015 (predkupné právo štátu k dotknutým nehnuteľnostiam vzniklo 8.7.2015 v zmysle uznesenia vlády SR č. 401/2015 z 8.7.2015) s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu (samotnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti ...), z čoho vyvodil záver, že v zmysle ustanovenia § 31 ods. 1 sa jedná o skutkovú resp. právnu skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu. Správny súd (bez akejkoľvek argumentácie) usúdil, že porušenie predkupného práva možno podradiť pod ustanovenie § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona. Porušovateľ dospel k záveru, že neprihliadnutie Okresného úradu v konaní o povolenie vkladu na existenciu predkupného práva štátu podľa § 2 ods. 5 Zákona o niektorých opatreniach obmedzuje zmluvnú voľnosť povinného z tohto predkupného práva a je to skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu. I v prípade porušenia predkupného práva spoluvlastníka ide v zmysle argumentácie Porušovateľa o obmedzenie zmluvnej voľnosti ďalšieho spoluvlastníka, v takýchto prípadoch však správne orgány vklad vlastníckeho práva povoľujú, pričom oprávnené osoby sa musia svojho práva domáhať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka...»*

Najvyšší súd sa v rozsudkoch, na ktoré odkázal Porušovateľ, nevysporiadal s argumentáciou Sťažovateľa, že príslušná právna úprava (Zákon o niektorých opatreniach) nespája porušenie predkupného práva štátu s absolútnou neplatnosťou. Sankcia absolútnej neplatnosti nevyplýva ani z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Porušovateľ sa nevysporiadal ani s argumentáciou Sťažovateľa ohľadom ustanovenia § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplývajú nároky spojené s prípadným porušením predkupného práva. V posudzovanej veci ide práve o posúdenie následkov vyplývajúcich z prípadného porušenia predkupného práva v spojitosti s ustanovením § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona. Ak Porušovateľ na tieto podstatné otázky nedal odpoveď, jeho záver o tom, že správny orgán má prihliadať na predkupné právo štátu nie je založený na dostatočných (preskúmateľných) argumentoch.

... Po rozhodnutí správneho orgánu o vyhovení protestu prokurátora došlo k situácii, že na list vlastníctva bol ako vlastník zapísaný predávajúci. Sťažovateľ ďalej nemohol nakladať so svojím majetkom. Sťažovateľ bol rozhodnutím správneho orgánu pozbavený svojho majetku a to nezákonným spôsobom, nakoľko k zrušeniu rozhodnutia o vklade došlo na základe vyhovenia protestu prokurátora, ktorý zjavne vybočoval z rámca zákona. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že k pozbaveniu vlastníckeho práva nedošlo za podmienok ustanovených zákonom a nebol rešpektovaný princíp zachovania rovnováhy medzi požiadavkou všeobecného záujmu a základných práv Sťažovateľa.»

5. V ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1998/2019 sťažovateľka uvádza: „Správny orgán (v súlade s protestom prokurátora) spojil ust. § 3 ods. 5 Zákona o niektorých opatreniach v znení zákona č. 154/2015 Z. z. účinného od 7. 7. 2015 (predkupné právo štátu k dotknutým nehnuteľnostiam vzniklo 8. 7. 2015 v zmysle uznesenia vlády SR č. 401/2015 z 8. 7. 2015) s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu (samotnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti uzatvorenej dňa...), z čoho vyvodil záver, že v zmysle ustanovenia § 31 ods. 1 sa jedná o skutkovú resp. právnu skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu. Správny súd (bez akejkoľvek argumentácie) usúdil, že porušenie predkupného práva možno podradiť pod ustanovenie § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona. Porušovateľ dospel k záveru, že neprihliadnutie Okresného úradu v konaní o povolenie vkladu na existenciu predkupného práva štátu podľa § 2 ods. 5 Zákona o niektorých

opatreniach obmedzuje zmluvnú voľnosť povinného z tohto predkupného práva a je to skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu. I v prípade porušenia predkupného práva spoluvlastníka ide v zmysle argumentácie Porušovateľa o obmedzenie zmluvnej voľnosti ďalšieho spoluvlastníka, v takýchto prípadoch však správne orgány vklad vlastníckeho práva povoľujú, pričom oprávnené osoby sa musia svojho práva domáhať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka...

Porušovateľ sa nevysporiadal s argumentáciou Sťažovateľa, že príslušná právna úprava (Zákon o niektorých opatreniach) nespája porušenie predkupného práva štátu s absolútnou neplatnosťou. Sankcia absolútnej neplatnosti nevyplýva ani z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Porušovateľ sa nevysporiadal ani s argumentáciou Sťažovateľa ohľadom ustanovenia § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplývajú nároky spojené s prípadným porušením predkupného práva. V posudzovanej veci ide práve o posúdenie následkov vyplývajúcich z prípadného porušenia predkupného práva v spojitosti s ustanovením § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona. Ak Porušovateľ na tieto podstatné otázky nedal odpoveď, jeho záver o tom, že správny orgán má prihliadať na predkupné právo štátu nie je založený na dostatočných (preskúmateľných) argumentoch.

... Po rozhodnutí správneho orgánu o vyhovení protestu prokurátora došlo k situácii, že na list vlastníctva bol ako vlastník zapísaný predávajúci. Sťažovateľ ďalej nemohol nakladať so svojím majetkom. Sťažovateľ bol rozhodnutím správneho orgánu pozbavený svojho majetku a to nezákonným spôsobom, nakoľko k zrušeniu rozhodnutia o vklade došlo na základe vyhovenia protestu prokurátora, ktorý zjavne vybočoval z rámca zákona. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že k pozbaveniu vlastníckeho práva nedošlo za podmienok ustanovených zákonom a nebol rešpektovaný princíp zachovania rovnováhy medzi požiadavkou všeobecného záujmu a základných práv Sťažovateľa.“

6. Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutými rozsudkami došlo k porušeniu ňou označených práv, keďže najvyšší súd sa v nich nezaoberal všetkými jej argumentmi, v dôsledku čoho ich považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

7. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej ústavných sťažnostiach rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie

ňou označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a listiny a práv upravených v dohovore a dodatkovom protokole napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, napadnuté rozsudky zrušil, veci vrátil krajskému súdu na ďalšie konania, sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie a nahradil jej trovy konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka namieta, že napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

15. V ústavných sťažnostiach sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že správny súd nesprávne subsumoval predkupné právo štátu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do kategórie skutkových a právnych skutočností v zmysle § 31 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa nedostatočne vyrovnal s jej argumentmi, nezaoberal sa otázkou, aké nároky vyplývajú z porušenia predkupného práva štátu a či vôbec je následkom jeho porušenia absolútna alebo relatívna neplatnosť právneho úkonu, resp. či sú s jeho porušením spojené iné následky.

16. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

18. Ústavný súd po preskúmaní ústavných sťažností zistil, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými ústavnými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol, pričom k nim formuloval jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 622/2018, I. ÚS 2/2019, I. ÚS 26/2019, III. ÚS 51/2019, I. ÚS 125/2019, I. ÚS 178/2019, II. ÚS 135/2019, I. ÚS 395/2019).

19. Z takmer (v podstatnej časti) identickej argumentácie sťažovateľky uvedenej v ústavných sťažnostiach, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodit', že odôvodnenie napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia vecí najvyšším súdom, obdobné závery, ako v iných jeho veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

20. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania.

21. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavných sťažností v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 622/2018 zo 16. novembra 2018, sp. zn. I. ÚS 2/2019 z 9. januára 2019, sp. zn. I. ÚS 26/2019 zo 16. januára 2019, sp. zn. III. ÚS 51/2019 z 5. februára 2019, sp. zn. I. ÚS 125/2019 z 3. apríla 2019, sp. zn. I. ÚS 178/2019 z 30. apríla 2019, sp. zn. II. ÚS 135/2019 z 13. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 395/2019 z 26. septembra 2019) týkajúcich sa takmer rovnakých ústavných sťažností sťažovateľky, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti vzhľadom na ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

22. Ústavný súd osobitne podotýka, že záver vyslovený v predošlom bode odôvodnenia možno vzťahovať na všetky ústavné sťažnosti, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, t. j. aj na ústavné sťažnosti pôvodne vedené pod sp. zn. Rvp 1813/2019 a sp. zn. Rvp 1998/2019, ktorými boli napadnuté rozsudky najvyššieho súdu, ktoré, vychádzajúc z § 464 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, obsahujú skrátené odôvodnenie s poukazom na skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach sťažovateľky.

23. Ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, odmietol sťažovateľkou podané ústavné sťažnosti bez potreby podrobnejšieho odôvodňovania svojich právnych záverov z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu